

POKLADE — MULTIMEDIJALNA PROJEKCIJA ZAVODA ZA ISTRAŽIVANJE FOLKLORA

Ivan Lozica, Ivica Rajlović, Olga Supek-Zupan

Dokumentacija Zavoda za istraživanje folklora Instituta za filologiju i folkloristiku u Zagrebu sastoji se od zbirke rukopisa (1078 svezaka), fonoteke (1794 magnetofonske vrpce i kazete), videoteke (68 videokazeta), diskoteke (161 gramofonska ploča), fototeke (19.196 fotografija i dijazozitiva), filmoteke (44 filma) i specijaliziranih kartoteka. Ta dragocjena zbirka folklorne građe nastala je kao rezultat dugogodišnjeg nastojanja znanstvenih radnika i suradnika Zavoda koji smatraju da je istraživanje folklora nemoguće bez aktivnog bilježenja i dokumentiranja folklornih zbivanja svim dostupnim sredstvima. Riječ je o radnim dokumentima, nastalim u različito vrijeme za potrebe proučavanja, a ne javne prezentacije. Odabrali smo ovdje ipak nešto od zavodskih pokladnih materijala kako bismo barem posredno omogućili uvid u folklorna događanja koja bi inače bilo nemoguće istrgnuti iz njihova izvornog konteksta i kao predstavu ih donijeti na Hvar.

KARNEVAL I KAZALIŠTE

Da je karneval živ običaj i da ne moramo plakati za njim dokazuju upravo transformacije njegovih oblika. Izmjene u tradiciji dokaz su da ona živi, da nije izumrla. Karnevalsko je zbivanje protkano predstavlja-

njem, igrom, zabavom, plesom, pićem i jelom, društvenom kritikom, seksualnom pobunom, traženjem vlastitih korijena u tradicijskoj kulturi zavičaja, ali istodobno služi ponegdje kao turistička atrakcija i kao izvor prihoda u turističkim karnevalskim centrima. Promatrajući karneval kod nas, ali i drugdje, uočiti ćemo relativno lako dva tipa — jedan koji bismo uvjetno mogli nazvati gradskim, s originalnim rješenjima i individualiziranim maskiranim likovima, s naglašenim kritičkim elementima u tekstu osude ili u natpisima na kolima motorizirane povorke, i drugi tip karnevala u kojem prevladava kolektivno maskiranje i tradicijski likovi (zvončari, kurenti, didi, buše itd.) koji se u točno određeno doba godine i na određeni dan upućuju u ophod pješice stalnom rutom pod maskama, uglavnom bez riječi, ali uz buku, galamu i ples. Ta dva tipa karnevalskog zbivanja ne mogu se strogo odijeliti, ali i tamo gdje istodobno postoje nikad se potpuno ne stapaju. Mogli bismo dakle govoriti o dvjema komponentama karnevala, kritičkoj i obrednoj, koje od davnina prožimaju pokladnu kalendarsku katarzu.

Karneval nije kazalište, ali on je predstavljanje u kontekstu, sklop situacija u kojima gluma i drugi (inače kazališni) elementi žive izvan kazališne zgrade.

Svjesni da radni, dokumentacijski, nemontirani i neozvučeni materijali ne mogu ponijeti težinu jedne cjelovečernje predstave, odlučili smo se za simultanu trostruku projekciju dijapozitiva, filmova i videokaseta. Radi lakše orijentacije dajemo kratak opis građe koju možete vidjeti.

DIJAPOZITIVI

Prvu grupu sačinjavaju snimke *zvončara* iz okolice Rijeke. Materijal je snimljen 1977, 1978, 1979. i 1984. godine. Iako je riječ o ostacima starih stočarskih običaja, zvončari žive i danas, motivirani ne više kultom, nego željom za čuvanjem lokalne tradicije, zabavom, isticanjem u vlastitoj sredini. Zvončari iz Halubja na glavama nose (u novije vrijeme hipertrofirane) zoomorfne maske i po jedno zvono o pasu. Ostale grupe, koje su prije rata bile s talijanske strane granice gdje su maske bile zabranjene, nose na glavi »krabujosnice«, šešire sa cvijećem i o pojasu više zvona, obično tri. (Halubje, Zvoneća, Rukavac, Brgud, Mučići, Žejane, Mune, Bregi itd.) razlikuju se korakom, zvukom i opremom od ostalih. Svi na određene datume obilaze svoja sela i zaseoke, gdje ih nude vinom, kolačima, kavom, daju im jaja itd. Grupe u ostale karnevalske dane

obilaze i druga sela, uzajamno se posjećujući, a u novije vrijeme odlaze i u druge krajeve (Čakovec, Ptuj, Samobor, Sarajevo, Crikvenica itd.). Neke zvončarske grupe praćene su i stalnim maskiranim likovima (medo, vrag, prosjaci-vojnici, lažni ili pravi milicionari), a uz druge idu i različite, improvizirane i aktualne maškare. Zvončari u pauzama plešu sa ženama i djevojkama pred kućama koje obilaze (obično uz harmoniku, bubanj i druge instrumente). Ophodi traju po čitav dan, a navečer, po povratku, obično prirede plesnu zabavu. Druga grupa dijapozitiva prikazuje maskirana kola i karnevalske natpise na kolima u Opatiji i Matuljima, gdje se turistički interesi, društvena kritika i privatna karnevalska inicijativa ponekad vrlo uspješno prepleću.

Treća grupa prikazuje poklade u Gorici Svetojanskoj 1979. godine.

Fašničko veselje održava se ovdje samo na tradicionalni Pokladni utorak. Djeca navuku plastične maske ili stilizirane narodne nošnje pa hodaju od kuće do kuće plešući i pjevajući:

»Kad bu repa debela
i snašica vesela
Iju-ju, iju-ju!«

Za nagradu dobivaju »krafne« i bonbone.

Glavni događaj dana je pokladna povorka. Oko podne skupljaju se muškarci u dvorištu popularnog mještanina koji je istovremeno muzikaš, vinogradar, automehaničar, dobrovoljni vatrogasac i aktivist Mjesne zajednice. Pripremaju povorku koja se sastoji od traktora s prikolicom na čelu kolone i od jednog kamiona, ukrašenih trakama i opskrbljenih stolicama, bačvama vina i muzičkim instrumentima.

U povorci sudjeluju samo muškarci i djeca. Izuzetno se prvi put te godine pojavljuje jedna žena obučena kao »nevjesta«; u stvarnosti ona je »mladoženjina« sestra.

Vozila u povorci ne pretvaraju se u pozornicu za prikazivanje neke alegorične scene. Zabava se sastoji jednostavno u tome da ljudi piju, pjevaju i sviraju i da, prolazeći kroz selo, nazdravljaju svojim susjedima. Ovi im uzvraćaju nudeći ih vinom, poneki i kolačima. Sudionici povorke drže dulje zdravice pred kućama domaćina za koje se zna da su gostoljubivi. Čitav događaj dobiva smisao općeg ceremonijalnog posjećivanja i naglašavanja gostoljubivosti i solidarnosti kao vrline.

U suprotnosti ovakvom »fašnjaku«, gdje lokalni ljudi smišljaju i izvode pokladnu priredbu za sebe i za svoje susjede, 1979. godine se

odigrava jedan novi (i neponovljeni) pokladni događaj drugačijeg oblika i smisla: grupa ljudi iz sela rekonstruira »tradicijsku svetojansku svadbu« da bi je mogla snimiti ekipa TV Zagreb. »Svadba« se odvija istovremeno kad i već ustaljena svetojanska fašnička povorka, a dvije »protivničke« grupe izbjegavaju međusobni susret. Glavni organizator ove druge priredbe je seoski mesar koji, međutim, tu više ne živi. Preselio se u obližnji gradić i jako se ponosi svojom novom kućom i svojim vezama s ljudima iz danas najutjecajnijeg masovnog medija.

Kad je dogovoreno snimanje, Svetojanci su izvukli što god još imaju od starih nošnji, skupili su opet muzikaze koji nisu zajedno svirali već dvadeset godina, spekli kolače i prase na ražnju... Svadbena povorka je otišla po »mladu«, a onda u crkvu, gdje u crkvenom dvorištu pjevaju svetojansku himnu. Zatim se vraćaju pred kuću »mlade« gdje se odvija šaljivi dijalog između dva kuma oko »otkupa« za pristup u kuću. Prase prihvaćaju kao »otkupninu«, pa »svatovi« stupaju u kuću gdje počinje svirka i ples. Na kraju »debeli kum« drži dvije zdravice: prva, još uvijek glumljena i snimana je za »mladence«, a druga, pošto su se kamere ugasile, ide »dragim gostima s televizije koji su se odazvali pozivu da dođu snimiti naš lijepi stari običaj«. Tu je snimanje završeno, ljudi se razilaze, a svečana večera je samo za uski krug organizatora i TV ekipu.

»Fašnjak« u Gorici Svetojanskoj završava večernjom zabavom s plesom u vatrogasnom domu gdje dolaze sudionici obje pokladne priredbe, kao i oni koji su bili samo publika, te vanjski gosti. Pokladna »svadba« za televiziju je priredba koja je očito usmjerena prema van, prema golemoj publici televizijskog medija, a sami sudionici nisu se u njoj mogli niti opustiti niti zabaviti na uobičajeni fašnički način. Svojom »glumom« manifestirali su i svjesnu i nesvjesnu želju da izađu iz lokalne ruralne anonimnosti u maticu kulturnih događaja. To međutim čine tako da toj matici nude tradicijske modele na kojima počiva njihov lokalni kulturni identitet. Možda to u prvi čas zvuči kontradiktorno, ali nije.

Kako smo vidjeli, prvi oblik svetojanskih poklada ritualno naglašava solidarnost seoske zajednice upravo u času kada je ona uzdrmana (iseljavanjem, zapošljavanjem izvan sela, redukcijom osmogodišnje škole u selu na četverogodišnju itd.). »Televizijski oblik« poklada 1979. godine pak izražava želju da se selo čvršće u kulturnom smislu integrira u širu društvenu zajednicu tako da joj prezentira svoje kulturne tekovine

(dok se u svakodnevici najčešće dešava samo obrnuti smjer kulturnih utjecaja). Uzevši oba rituala zajedno, možemo nazrijeti kulturni ideal na koji oni (nesvjesno) ukazuju: živjeti u selu kao integralnom dijelu šire kulturno-društvene zajednice, a ipak zadržati karakterističnu bliskost u ljudskim odnosima i komunikaciji.

Cetvrta grupa dijapozitiva prikazuje pokladne običaje u Loboru (Hrvatsko zagorje)

1. Pokladna svadba

Početak stoljeća zabilježeno je da su se u Loboru za poklade grupe mladića opravljale kao svatovi. Maskirali su se isključivo muškarci, pa je i ulogu mladenke igrao izabrani mladić. »Svatovi« su formirali povorku i obilazili selom i zaseocima; obavezno su išli u posjet župnom dvoru, te u gostionicu. »Svatovima« su se pridruživale i druge maske: »ciganice, soldati, rajzingeri (putnici), bogci, šepavci, čuklavci«. U godinama poslije drugog svjetskog rata obnovljeni su pokladni običaji u Loboru; sada u organizaciji KUD-a »Lobor«, ali uz sudjelovanje većine mještana. Osnovni sadržaj običaja ostao je isti, ali je broj sudionika veći, zbivanje bogatije, organizacija formalnija. Dio običaja postavljen je i na pozornicu, jer su i gledaoci brojniji (vjenčanje mladog para). »Svatovi« se skupljaju na dogovoreno mjesto, a obavezno ih prati lime-na glazba. Zatim odlaze po mladenku i kreću na vjenčanje. Usput se zaustavljaju u gostionicama, pred kućama istaknutijih sumještana i pred župnim dvorom. Svuda ih časte pićem, a »svatovi« im zauzvrat nazdravljaju i zahvaljuju. U ime »svatova« uvijek govori izabrani predvodnik-»dever«. Nakon vjenčanja na loborskom trgu, kojom prilikom se najviše zbivaju šale na račun mladenaca, nastavlja se zabava u Vatrogašnom ili Lovačkom domu. Kao novije Loborčani su uveli običaj spaljivanja pokladne lutke, koju optužuju za sve nedaće u prethodnoj godini i spaljuju nakon vjenčanja pokladnih mladenaca na loborskom trgu.

Zanimljivo je da se posljednjih godina KUD »Lobor« povezao s Domom za odrasle osobe koji je smješten u starom loborskom dvorcu pa pokladni svatovi obavezno posjećuju Dom. Više puta je Dom predstavljao kuću mladenke i tamo se odvijao značajan dio svadbenog zbivanja (dolazak po mladenku, pregovori s domaćinima, zdravice).

2. Pokladna povorka (projekcija dijapozitiva).

Svega nekoliko puta Loborčani su organizirali povorku vozila opremljenih tako da prikazuju aktualne prizore iz njihova života, ali sagle-

dane okom kritičara i humorista. Tako su se narugali propasti lokalnog poduzeća, slabom poslovanju nekih ustanova i našalili s nekim istaknutijim pojedincima. Među prikazanim scenama i likovima našlo se i onih veće starine (maska konja s goničem, cigani, svatovi). Kritički intonirani komentari aktualnih zbivanja lokalne i šire važnosti, nisu naišli na razumijevanje, pa su Lobarčani odustali od ovog dijela pokladnih zbivanja.

FILMOVI

»Lastovski poklad 1981« pokazuje recentno stanje pokladnih običaja na Lastovu, gdje je karneval prilika za veliko godišnje okupljanje svih (privremeno ili stalno) iseljenih Lastovaca. Usporedbe radi, donosimo ovdje opis lastovskog poklada, pisan rukom L. Zore, koji se čuva u Bo-
gišćevoj biblioteci u Cavtatu, a odnosi se na lastovska pokladna zbivanja sredinom devetnaestog stoljeća:

Poklad Lastovski

B. I.

Jutrom ponedjeljka, tj. u srednje poklade sakupi se društvo u jednu kuću da napravi poklada. Od slame mu je čitavo tjelo izim noguh, do koljenah mu privale čizme napunjene pjeskom ili pržinom tako da svaka noga po devet funtih važi, a ostalo je lagahno kao enoti slama. Na engležsku, kako oni zovu, odjenu ga, crvenom odorom do boka a belimi gaćami, na glavu mu nataknu visoki klobuk sav odjeven tracimi razne boje. Jutrom utornika odu na brdo odakle se izgleda mjesto, pa za kakov dub vežu debelu uzu, a drugi kraj uze nose po sried mjestā, i vežu ga za tuj stojeći stabar, tako da, za jasnije se izrazit, trikut načine, jer ova uza znači ipothenuzu, a brdo i komad mjestā dva katheta. Kad je po poldnevu, društvo poklada u odori točno istoj kao i poklad, brojem ne svake godine po sve istim jer kad god i do trideset a kadgod i do četrdeset bude, svaki sa mačem u ruci sastanu se zajedno i prijame odkud oslića, pak poklada natovare i odu u pohode odličnim obiteljima, gdje plesove narodne uz pratnju ljere vode i halakajuć vino piju. Tovar se pokladom na samaru pred društvom ide, a jedan od društva prid pokladom trka čeljadinu štrapljuć iz strcaljke (serviziala). Kad su vikali i mahnitali sa pokladom po selu, trojica od društva vode ga na ono brdo, a ostala četa ostane dolje kod stabra, o kojoj je konop vezan,

sprema s vikom i bukom na dočekanje poklada. Kad su ona trojica na brdu, kroz trstiku koja je jur pripravljena među nogami pokladu i dobro položena, provuču konop i stave poklada da jaše na uzi, pa ga gromkim vikanjem niz uzu puste. Tuj se vidi razlog čizmam punim pržine i trstike, jer da nije toga, nagnuo bi se i strovalio k tlehu. U malo časah nađe se na drugome kraju gdje s dugotrajnim grohotom dočekuju ga da se ne smrvi, te po tri krata opetuju istu stvar. Levu mu ruku pruže da rog omiče a desnu podboče pod pazuhu, dali ipak s takom hitrinom puze se niz konop da jednom petlu, koga su mu pod pazuhu stavili, skočile su oči od brzine. Kad su trećom dovršili igru opet na tovara stave poklada pa halakajuć po mjestu izvode kolo na ravnini uz ljeru. Tuj prispje jedan da čita oporuku pokladovu (testamenat). Taj testamenat svake godine složi se u stihove na seosku, i ulože se tuj prigodne komu satire. Kad dočita taj glumac testamenat, počne mlatiti poklada, a društvo izčekivajuć njegovu zapovjed raznese ga na mačeve, pa potla užeže. To se večerom zgodi, tad se razide svak k svojoj kući.

Drugi film je zvučni film o pokladnim običajima u Loboru (vidi opis uz četvrtu grupu dijapozitiva).

VIDEO

Dvije videokasete Stjepana Sremca o mesopusnim običajima u Pagu snimljene su u nedjelju 21. i u utorak 23. 2. 1982. Na prvoj kaseti snimljeno je kretanje karnevalske povorke, *paško kolo* i dva *tanca*, a na drugoj dio izvedbe paške *Robinje*, pogrebna povorka Markova (pokladna lutka), čitanje oporuke, spaljivanje i bacanje u more, te završno kolo kojim se na Pjaci završavaju mesopusni dani u Pagu.

PRIREDBE

održane u Danima Hvarskog kazališta od 9. do 11. svibnja 1984. god.
u gradu Hvaru

DRAMSKA DRUŽINA
KUD »DR OREST ŽUNKOVIĆ«
HVAR

Srijeda, 9. svibnja 1984.

Petak, 11. svibnja 1984.

Početak u 19 sati

PRED FRANJEVAČKIM SAMOSTANOM
NEPOZNATI AUTOR
PRIKAZANJE ŽIVOTA
SV. LOVRINCA MUČENIKA

Dramaturška obrada i režija: MARIN CARIĆ

Kostimi: MARIJA ŽARAK

I M E N A

od onih koji ulizuju u ovu representantium:

ANGEL	Toni Barišić
MERKURIJ	Prošper Miličić
VALERIAN	Milan Lakoš
CESAR DECIJ	Sergio Bracanović
BONIFACIJ POP	Petar Palarić
ASTORIES BISKUP	Justo Domančić
SISTO PAPA	Paskal Gilve
LOVRINAC	Fabijan Brkušić
KIRIKA UDOVICA	Pavao Rosso
KRESENTIJ	Nikša Kovačević
HUDOBA	Tonči Novak
FELICISIM	Zrinjko Miličić
JUPIT	Fabijan Vučetić
INPOLIT	Joško Martinić
KONKORDIJA, žena mu	Pero Radaić
KOCANI	{ Matko Carić Vice Zaninović
DIČICA INPOLITA I KONKORDIJE	{ Toni Budrović Rino Butorović Milan Colović
ROMAN	Vislav Zaninović

Četvrtak, 10. svibnja 1985.

Početak u 20 sati

HVARSKO KAZALIŠTE

GOSPIN PLAČ

Izvođe pjevači iz Sviruća:

Toma Božiković

Antun Carić (Florio)

Šimun Carić

Tomica Carić

Marin Lučić

Recitira:

Suzana Dujmović,

članica KUD »Dr Orest Žunković« — Hvar

Redateljska obrada:

Marin Carić

Uvodna riječ:

dr Nikica Kolumbić

FILODRAMSKA GRUPA
FILOZOFSKOG FAKULTETA
ZADAR

Četvrtak, 10. svibnja 1985.

(nakon izvedbe »Gospina plača«)

HVARSKO KAZALIŠTE

PREMIJERA

Muka Svete Margarite

Hrvatsko prikazanje s kraja XV stoljeća

Redatelj: mr ŽIVKO NIŽIĆ

Glazba: ANTUN DOLIČKI

Stručni savjetnik: dr NIKICA KOLUMBIĆ

L I C A:

SV. MARGARITA	Anamarija Kurilić
OLIBRI	Višnja Boranić
DJAVAL	Zlatko Košta
GOLUBICA	Rozana Maršan
ČITAČ DIDASKALIJA	Gordana Baketić
KOCAN	Renata Jakić
SLUGA I	Nedjeljka Balić
SLUGA II	Anita Perko-Grubišić
ANJELI	Snježana Lovrin
	Zaneta Zaninović
	Melina Radić
	Vjeka Švorinić
	Sonja Matunić
PUK	Vanja Pleslić
	Majda Švorinić
	Branka Višić

Saptač: Danka Glažar — Izrada rekvizita i kostim Djavla: Igor Gluić i Aldo Krizman
— Odjeću je posudio Samostan benediktinki Sv. Marije u Zadru

ZAVOD ZA ISTRAŽIVANJE FOLKLORA
INSTITUTA ZA FILOLOGIJU
I FOLKLORISTIKU
ZAGREB

Petak, 11. svibnja 1984.

Početak u 20,30 sati

LODA

POKLAD E

Multimedijalna projekcija

DIJAPOZITIVI

Zvončari iz okolice Rijeke (1977, 1978, 1979, 1984); Maskirana kola i karnevalski natpisi na kolima u Opatiji i Matuljima; »Fašnjak« u Gorici Svetojanskoj (1979); Pokladni običaji u Loboru

FILMOVI

»Lastovski poklad 1981«; Pokladni običaji u Loboru

VIDEO

Mesopusni običaji u Pagu (21. i 23. II 1982)

Priredili IVAN LOZICA, ZORICA RAJKOVIĆ i OLGA SUPEK-ZUPAN

OPIS FOTOGRAFIJA

Omotnica

Završni prizor s premijere (prve izvedbe u našem stoljeću) **PRIKAZANJA ŽIVOTA SV. LOVRINCA MUČENIKA** Petra Hektorovića (?) u izvedbi Narodnog kazališta u Splitu 28. srpnja 1968. na ljetnoj pozornici Sustipan u okviru XIV splitskog ljeta. Dramaturška obrada i režija Marko Fotez, scena i kostimi Jagoda Buić, scenska glazba Ivan Bošković, akcentuacija Bratoljub Klaić. Snimio Ljubomir Garbin

Između stranica 64/65

PRIKAZANJE OD PORODA JEZUSOVA na način komedije složeno u dva dijela po nepoznatom piscu Dubrovčaninu iz XVI stoljeća — premijera (prva izvedba u našem stoljeću) 23. prosinca 1932. u Narodnom kazalištu u Zagrebu. Redatelj Kalman Mesarić, scenograf Ljubo Babić, scenska glazba Antun Dobronić, dirigent Đorđe Vaić. Foto Tonka

Prizor s premijere božićnog triptiha **BETLEHEMSKA ZVIJEZDA** (*Prikazanje od poroda Jezusova*) nepoznatog Dubrovčanina XVI vijeka u preradbi Vojmila Rabadana. Hrvatsko državno kazalište u Zagrebu (Malo kazalište) 1. siječnja 1942. Redatelj i scenograf Vojmil Rabadan, scenska glazba Antun Dobronić, dirigent Maks Mottl, koreograf Oskar Harmoš

Premijera (prva izvedba u našem stoljeću) **PRIKAZANJA ŽIVOTA SV. LOVRINCA MUČENIKA** Petra Hektorovića (?) u izvedbi Narodnog kazališta u Splitu 28. srpnja 1968. na ljetnoj pozornici Sustipan u okviru XIV splitskog ljeta. Dramaturška obrada i režija Marko Fotez, scena

i kostimi Jagoda Buić, scenska glazba Ivan Bošković, akcentuacija Bratoljub Klaić. Na slici: ... (popi idolski), Vasja Kovačić (Lovrinac), Miloš Tripković (Astories) i Ivo Marjanović (Cesar Decij). Snimio Ljubomir Garbin

Ista predstava. Na slici: Vasja Kovačić (Lovrinac). Snimio Ljubomir Garbin

Ista predstava. Na slici: Vasja Kovačić (Lovrinac) i Ana Regio-Matić (Kirika). Snimio Ljubomir Garbin

Ista predstava. Na slici: dolje — Vasja Kovačić (Lovrinac); gore — Slavko Štećić (Sisto Papa), Neva Bulić (Konkordija) i Aleksandar Čakić (Angel). Snimio Ljubomir Garbin

Ista predstava. Završni prizor (ansambl). Snimio Ljubomir Garbin

Prizor iz PRIKAZANJA ŽIVOTA SV. LOVRINCA MUČENIKA Petra Hektorovića (?) u izvedbi Narodnog kazališta u Splitu, prigodom gostovanja u Sinju, u Svetištu Gospe Sinjske, 18. svibnja 1970. Dramaturška obrada i režija Marko Fotez, scena i kostimi Jagoda Buić, scenska glazba Ivan Bošković, akcentuacija Bratoljub Klaić. Na slici: Rade Perković (Merkurij), Jugoslav Nalis (Valerian) i Ivo Marjanović (Cesar Decij)

Između stranica 112/113

S iste splitske predstave PRIKAZANJA ŽIVOTA SV. LOVRINCA MUČENIKA Petra Hektorovića (?) prigodom izvedbe u Sinju, u Svetištu Gospe Sinjske, 18. svibnja 1970. Na slici: Ana Regio-Matić (Kirika) ... (vojnici rimski), Igor Gudić (Felicisim), Vlado Krstulović (Sisto Papa) i Vasja Kovačić (Lovrinac)

S iste splitske predstave PRIKAZANJA ŽIVOTA SV. LOVRINCA MUČENIKA Petra Hektorovića (?) prigodom izvedbe u Dubrovniku, na Boškovićevoj poljani, u okviru XXI dubrovačkih ljetnih igara 27. i 28. srpnja 1970. Na slici: Rade Perković (Merkurij), Igor Gudić (Felicisim), Ivo Marjanović (Cesar Decij) i Vlado Krstulović (Papa Sisto)

PRIKAZANJE ŽIVOTA SV. LOVRINCA MUČENIKA po Sabića Mladiniću složeno, a po bilim i crnim bratimima Hvarskog pučkog teatra prikazano. Premijera Hvarskog pučkog kazališta 23. srpnja 1970. u Hvaru pred Franjevačkim samostanom, u okviru XIV festivala dramskih amatera Jugoslavije. Priredio i režirao Marin Carić

Tri fotografije s premijere PRIKAZANJA ŽIVOTA SV. LOVRINCA MUČENIKA nepoznatog autora koju je Dramska družina KUD »Dr Orest Žunković« iz Hvara 31. ožujka 1984. prikazala u Lastovu, pred Crkvom Sv. Kuzme i Damjana, u okviru XII susreta kazališnih amatera Dalmacije. Dramaturška obrada i režija Marin Carić, kostimi Marija Žarak

Dvije fotografije iz PRIKAZANJA ŽIVOTA SV. LOVRINCA MUČENIKA nepoznatog autora u izvođenju Dramske družine KUD »Dr Orest Žunković« iz Hvara, a prikazanog u Hvaru, pred Franjevačkim samostanom, 9. i 11. svibnja 1984. u okviru Danâ Hvarskog kazališta. Dramaturška obrada i režija Marin Carić, kostimi Marija Žarak

Između stranica 160/161

Dvije fotografije s premijere (prve izvedbe u našem stoljeću) PRIKAZANJA ŽIVOTA I SMRTI SVETIH CIPRIJANA I JUSTINE Marina Gazarovića (nadopunio Tonko Maroević) na XIX dubrovačkim ljetnim igrama 11. kolovoza 1968. Festivalski dramski ansambl, Boškovićevo poljana. Redatelj Božidar Viočić, scenograf Miše Račić, kostimograf Zlatko Bourek

PRIKAZANJE KAKO JE JUDA IZDAO HRISTA I OSTAVIO DUŠU PAKLU U DOBROTI, U BOKI OD KOTORA OKOLO GODIŠTA 1750 (izvorni naslov: *Prikazanje muke Jezusove*) Ivana Antuna Nenadića u redakciji teksta i scenskoj adaptaciji Milorada Pavića — premijera (prazvedba ?) 13. listopada 1972. u Jugoslovenskom dramskom pozorištu u Beogradu. Redatelj Miroslav Belović, scenograf Petar Pašić, kostimograf Božana Jovanović. Na slici: Tanasije Uzunović (Jezus) i Stojan Dečermić (Misandro)

Ista predstava. Na slici: Zoran Ristanović (Poncije Pilat), Tanasije Uzunović (Jezus) i Zorica Šumadinac (Temi)

Ista predstava. Na slici: Vojislav Brajović (Vojnik), Mirjana Vukojičić (Veronika), Toni Laurenčić (Ivan), Tanasije Uzunović (Jezus), Slobodar Đurić (Jozef), Živan Žugić i Sretan Gavrilović (vojnici)

Ista predstava. Na slici: Miša Janketić (Juda)

Majstor Lenjingradskog diptiha: Triptih iz splitskog Arheološkog muzeja. Split, Galerija umjetnina

Paolo Veneziano: Poliptih (detalj). Rab, Katedrala

Između stranica 208/209

Blaž Jurjev: Poliptih. Korčula, Opatska zbirka

Lovro Dobričević: Poliptih (detalj). Dubrovnik, Dominikanski samostan

Dvije fotografije s izvedbe ROBINJE. Pag 1973. Snimio Ivan Ivančan

MOŠTRA. Žrnovo (Korčula) 1966. Snimio Berislav Crnetić

MOŠTRA — izlazak čete s pijace. Žrnovo (Korčula) 1966. Snimio Berislav Crnetić

MOŠTRA — u kapitanovoj kući. Žrnovo (Korčula) 1966. Snimio Berislav Crnetić

Nekoliko sudionika MOŠTRE. Žrnovo (Korčula) 1966. Snimio Berislav Crnetić

Između stranica 256/257

Dvije fotografije s izvedbe MOREŠKE na Smotri folkloru u Zagrebu 1966. u interpretaciji grupe iz Korčule. Snimio Ivan Ivančan

Sinjska ALKA. Alkari s vojvodom, alaj-čaušem i zastavnikom

Sinjska ALKA. Alkarski momci u mimohodu

Pokladna svadba — pred mladenkinom kućom. Lobar (Hrvatsko zagorje) 1974. Snimila Zorica Rajković

Pokladna svadba — mladenci, starješina, djever. Lobar (Hrvatsko zagorje) 1974. Snimila Zorica Rajković

Pokladna povorka — »gomila« i goniči idu kroz selo. Lobar (Hrvatsko zagorje) 1974. Snimila Zorica Rajković

Pokladna maska. Lobar (Hrvatsko zagorje) 1975. Snimila Zorica Rajković

Između stranica 304/305

Pokladna svadba — mladenci. Lobar (Hrvatsko zagorje) 1975. Snimila Zorica Rajković

Poklade — spaljivanje obješene lutke. Lobar (Hrvatsko zagorje) 1975. Snimila Zorica Rajković

Pokladna povorka — »sprovod«. Lobar (Hrvatsko zagorje) 1976. Snimila Nives Ritig-Beljak

Poklade — »didi«. Snimio Ž. Trek

»Fašnik« vozi brata u kolicima. Velika Gorica 1976. Snimila Nives Ritig-Beljak

Pokladna povorka — turopoljske »plemkinje«. Velika Gorica 1976. Snimio Krešimir Galin

Poklade — narikače. Rubeši 1978. Snimila Snježana Zorić

Poklade — »pust« gori. Rubeši 1978. Snimila Snježana Zorić

Između stranica 352/353

Poklade — medo u akciji. Kastavština 1978. Snimila Snježana Zorić

Poklade — kolo. Kaštavština 1978. Snimila Snježana Zorić

Poklade — jajari. Kastavština 1979. Snimio Ivan Lozica

Grupa zvončara i maškara iz Muna. Kastavština 1979. Snimio Ivan Lozica

Poklade — mladoženja i mlada. Sveta Jana 1979. Snimila Olga Supek-Zupan

Pokladna povorka — problem nestašice kave. Opatija 1979. Snimio Ivan Lozica

Poklade — ophod trćećim korakom. Žejane 1979. Snimio Ivan Lozica

Poklade — skupljanje priloga pred kućama. Žejane 1979. Snimio Ivan Lozica

Dio objavljenih fotografija potječe iz Zavoda za
istraživanje folkloru Instituta za filologiju
i folkloristiku u Zagrebu